

je zrla z obrazom kvišku, ko se je predstavljala. Zenice so se skrčile v drobno in cigareta med nežnimi prsti roke se je tresla komaj vidno.

»O da, spominjam se Vas iz ambulance. Želite?«

»Sem na oddelku, kjer umira Vaš otrok.«

»Umira?«

»To se pravi; umrl bo kmalu — danes, jutri, pojutrišnjem.«

»Vedela sem to, ko sem ga peljala k Vam.«

Začutil je ost v teh besedah.

»Pripeljali bi ga prej. Sicer pa — otrok želi z Vami govoriti, to je sporočilo, ki Vam ga prinašam.«

»Kaj želi govoriti?«

»Kaj želi govoriti umirajoči otrok s svojo materjo?«

»Da.«

»Zbogom, gospa!«

Mislil je oditi. Samo še malo se je ozrl v tisti nepremični, mrtvomirni obraz. Srečal je dvoje oči, utopljenih v tako globoko, poprej med malomarnostjo besed skrito žalost, da je obstal nehote.

»Bi radi še kaj sporočili?«

Z neprikrito nejevoljo je začela gledati na kljuko pri vratih.

»Gospa, Vaše dete je angel.«

Kriknila je pridušeno. S tresočo se roko mu je pokazala na sedež poleg sebe.

»Sedite, sedite! Kaj ste rekli?«

»Vaše dete je angel. Obiščite ga! Hudo bo otroku, če se vrnem brez Vas.«

»Glejte v moje oči, glejte,« je zajecala, »saj ste vendar medicinec!«

Pogled se mu je ustavil v očeh in nato na cigareti.

»Opium?«

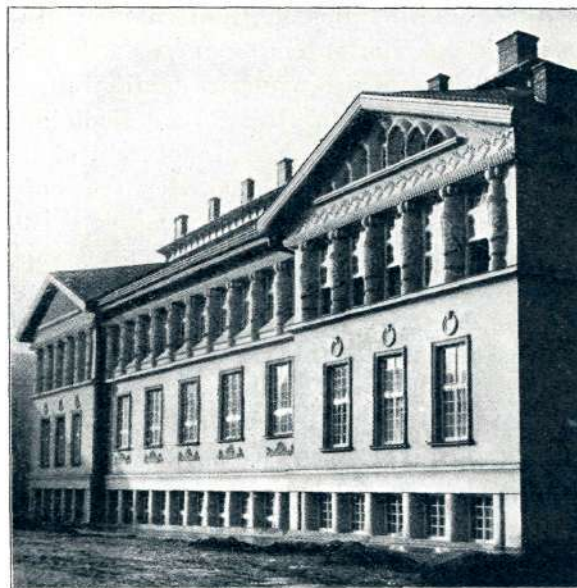
»Nov objekt za Vaš študij, kaj?«

»Da, gospa, neveseli objekt te žalostne Vinete, velikega mesta, ki je pogreznjeno v temo sedanjih duš, ki se brez prave sreče napajajo v blatu na dnu.«

»Vinete, Vinete? Kaj mi mar Vineta. Ali mislite, da sem bila v njej rojena. Moj rojstni kraj je bil kot zdravje. Mislite, da jaz ne ljubim svojega otroka — jaz, nekdanja profesorjeva žena, jaz nekdanja mati, jaz sedaj pevka v kabaretu, ki ima tako čudno nežno ime — Mignon.«

Grenak nasmeh se ji je zarisal v poteze.

»Ljubim Lili, ta svoj zadnji spomin s trepetom vsake žilice, s strastjo teh skrčenih

I. Vurnik: Arhitektura

zenic, z vriskom svojega umiranja. Da, ta zadnji spomin se mi umika in jaz radostno srkam opium, ki je sladak radi smrti, ki se skriva v njem. Jaz sama sem vcepila najstrašnejše umiranje tej Lili, ki jo imenujete angela.«

»Saj to ni bilo Vaše delo.«

»Da, tuji poljub je bil le posrednik — vzrok sem pa bila jaz. Za perico bi šla in moj otrok, moja kri, bi kipela zdravja, kot tisti vrt, ki se v majniku smeji tam pod okni. Ne odgovarjate? Prav, da molčite. Hotela sem zdravila, ki mi je sedaj grenkejše od opija. Hej, moj dobri mož Mihajlov, kaj mi je deklamiral nekoč! Ali je vedel, v kaj bo ta pesem meni. ‚Citron cvetočih ti li znan je kraj, oranžni znan ti temnolisti gaj, ha, ha! Gospod medicinec, ljubko po melodiji te pesmi zibljejo svoja telesa dekleta v večerih, jaz pa jim pojem, hej — o, lepa Venus, trarararara — hej, vse zvezde so rdeče — zamorec z vijolino, hej — ziiii — o, lee-paa Veee-nus — ziiii — klavir in kitara — pljunk — pljunk — o, lee-paaa Veee-nus. Zibljejo svoja telesa dekleta v belih tančičah — beli metuljčki, enodnevnice — Libele srčkane — ziiii — in rdeči lampijončki pod stropom, ti lampijončki pod stropom — jaz pa jim pojem — o, le-pa Ve-nus — vod-na nim-fa, Mig-non, da, Mig-noon: Citron cvetočih ti li znan je